

MANTANA 4

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 12, číslo 4

Duben 2009

ÚVODNÍK

...pavouci, lezci a jiná havěť

Vyznavači kvakeringu a spárového lezení jsou přímo předurčení k vymetání pavučin, pavouků a jiné havěti ze skalních škvír a komínů. Je všeobecně známo, že pavouci nosí štěstí. Proto si jako pověřivce při lezení dávám setsakramentský pozor na to, abych nějakého toho svého osminohého kolegu nerozmáčknu. Vždyť bráno konvenčními měřítky společnosti i my horolezci jsme jen taková lezoucí havěť. Takže se jedná vlastně o jakýsi druh „cechovní“ solidarity. Zde bych rád podotknul, že jak se volá do lesa, tak se z lesa ozývá. Myslím, že i ten malý osminožec vycítí a pozná, kdo na něj šlápne a kdo ho chová v úctě, a podle toho danému jedinci přináší buď štěstí anebo smůlu. Dodnes mi vrtá hlavou, co mělo znamenat mé kuriózní setkání s krásně rostlým křížákem na měděneckých Sfinách, jemuž jsem se obdivoval na trávě u rozcestníku, abych se s ním o chvíli později potkal v kolmé stěně Sfiny a svedl s ním souboj o klíčový krystal. Nechápu, jak se tam tak rychle dostal. Ačkoliv jsem se v krystalové stěně sotva držel, podařilo se mi křížáka šetrně vystrnadit expreskou a cestu dolézt. Když jsem pak slaňoval pro matroš, ještě tam byl a jakoby na mě čekal. Slanili jsme společně každý po svém laně dolů až do trávy, kde mi pak zmizel. Cítím v tom určitou symboliku. Možná že jsem potkal své vlastní štěstí a možná jsem s ním i lezl. Kdo ví? Jedno však vím zcela jistě. Štěstí není nikdy dost. A proto buďte solidární, a to nejen k pavoukům. Nikdy totiž nevíte, kdy se ocitnete na druhé straně barikády.

LdS

Znáte svůj píseček?

Milan Svinařík

Jednou si tak nezávazně plkáme na výkoňáku u Kocoura, když tu Broněk vyslovil geniální myšlenku na uspořádání oddílové soutěže „Seven Sumits“. Úkolem soutěžících by však nebylo vystoupit na nejvyšší hory všech kontinentů světa, tak jako je tomu v originále, ale na vybraných sedm tuzemských skalních věží. Hned se rozhořela vášnivá debata o tom, které by to měly být. Samozřejmě jsme vybírali ty nejobtížněji dostupné věže a to především z přilehlých regionů. A právě při této příležitosti jsme zjistili zásadní vědomostní nedostatky zejména z našeho vlastního „Krušnohorského“

písečku. Pravdou je, že naše hory se táhnou v délce cca 150km podél německých hranic, a že znát každý kámen je opravdu těžké, ne-li nemožné. Ale na druhou stranu, kdo z vás, Krušnohorských kvakerských pravověrců zná alespoň tři nejobtížněji dostupné věže české části Krušných hor? Možná se budete divit, ale jejich horolezecká historie není vůbec hluboká.

PRIMÁT v nedobytnosti nese žulová věž (na fotografii ta menší vlevo) v nedávno znovuobjeveném skalním městě nedaleko Hroznětína. Vede na ní jediná cesta od neznámého autora, který v ní zanechal jeden po domácku vyrobený borhák a na vrcholu slaňovací kruh. Autor využil jediné slabiny věže a to mělké trhliny ztrácející se v krystalovém rajbáku. Obtížnost se díky drolivosti krystalů postupně

zvysuje a nyní je na úrovni 6+. Skálu jsme pracovně pojmenovali Špičák a cestu celkem logicky „Stará“. Z náhorní strany je věž vysoká pouze 6 metrů, kdežto do údolí spadá 12 m vysokou stěnou. Z vrcholu je krásný

výhled do podhůří Krušných hor. Tvar a struktura tohoto žulového monumentu prakticky vylučují možnost výstupu na vrchol z jiné strany. Nutno podotknout, že nebýt kalamitního polomu v r. 2006, tak by tato věž spolu s ostatními zůstala ještě dlouho ukryta před zraky kvakerů.

DRUHOU nejobtížněji dostupnou věží Krušných hor je nevysoká žulová věž Stříbrňák ve skalním městě Špičák u Stříbrné. U znovuobjevení tohoto skalního města sehrála opět klíčovou roli těžba dřeva, kdy se po vykácení části lesa vynořily skalní věže a masívy z lesního úkrytu. Fotogenický žulový monolit „Stříbrňák“, stojící na mýtině, je z náhorní strany pouze 4 metry vysoký, kdežto do údolí spadá asi 10 metrů vysokou stěnou. Na vrchol vede jediná

cesta „Aplaus“ jejímiž autory jsou plzeňští lezci M. Beránek, F. Mezera, K.

Šolarová, Z.+L. Vaníkovi, které sem bůh ví jaký vítr zavál na podzim roku 2004. Jedná se o krystalový boulderový problém podél hrany s jedním borhákem, který autoři ohodnotili stupněm 6 a přidali hvězdičku za estetický dojem. Právem – je to moc hezká cesta! Co se týče dalších výstupových linií - i zde tvar a struktura skály prakticky zapovídají možnost snažšího výstupu na vrchol někudy jinudy.

TŘETÍ nejobtížněji dostupnou skalní věží Krušných hor je tzv. „Čtyřhlavá věž“ jež se nachází opět ve skalním městě Špičák u Stříbrné. Tato celkem esteticky nezajímavá skála se nachází ve vzrostlém smrkovém lese a tudíž nese všechny atributy ortodoxního kvakeringu.

Je zelená, plná jehličí, mechu a kapradí. Není z ní žádný rozhled. Nedá se ani kloudně vyfotit, proto není uvedeno foto. Vylézt na ní se dá nejspíše poměrně drasticky vyhlízející cestou „Cejch 5“ od krušnohorce a extrémního hlínoleza Párka, který přijel spolu

s Vládou Štorkem zkontrolovat kvalitu zdejších mechu a lišejníků v roce 2005.

Takže shrnuto a podtrženo, všechny medaile putují do západní části Krušných hor, kamsi za horizont Klínovce. Žulové krasavice zcela jasně dominují v soutěži nedobytnosti a není se co divit, neboť k tomu mají „genetické“ předpoklady, na rozdíl od našich chomutovských „ortorulových lásek“.

A co vy ostatní štroznalci z přilehlých regionů. Znáte svůj píseček? Jak je to s nedobytností věží v údolí Ohře, jak si vedou věže v Českém Středohoří, jak to vypadá v Labských pískovcích, jak si stojí věže v Českém ráji? Co vy na to - Párku, Papouši, Cháro, Jarmilo?

LdS

Znat, umět a vědět – jak se ve skalách a horách chovat - lezecky, jak používat horolezecký materiál, různá „hejblátka“, co vydrží, co vydržím já a horomatroš – třeba při pádu. Znalosti předcházejí průšvihů a zachrání mi kosti ba i život, protože při horolezectví o nic menšího nejde. Zkušený – a máme mezi sebou i mladé lezce v Horokroužku, kteří se mezi ně již mohou řadit – snižuje svými znalostmi a profesionálním chováním rizika nehody na minimum. Naopak vidíme ve skalách mnoho samozvaných lezců, kteří si o průser přímo říkají – i mladí z Horokroužku mi občas ve skalách říkají: „vidíš, co to dělá . . . , mám mu to říct, než se zabije?“

Jarní Metodika v tělocvičně a na stěně je pokračováním Metodiky tzv. Základní. Tématicky se zabývá pohybem v jarních „cvičných“ skalách. Předcházení nehody. Vyrovnání se s nehodou a činnost a záchrana po nehodě. Včetně První pomoci v nouzových podmínkách v horách. A teď si to dejte dohromady. Kdo z vás půjde lézt do skal a do hor s moulou, který sice leze jako opička, ale nic neví o zajištění sebe ani vás. Když se vám něco stane, tak bude jen bezradně koukat a nechá vás tam umřít. Mohl bych vyprávět mnoho případů z minulosti a bohužel i z letošní zimy, kdy to špatně dopadlo. Pozor i lyžaři a snowboardisti – vyznačiči free stylu ve volném terénu. Horoklub na toto téma a znalosti o pohybu v zimě nacvičuje v praxi ve

sněhu tzv. Zimní Metodiku, která se uskutečnila v lednu na Sfingách pod Měděncem. Kdo umí plavat, jen tak se neutopí. Kdo umí vše, co souvisí s lezením ve skalách i horách, ten se jen tak nezabije, bude si užívat lezení, skal a hor celý život až do důchodu.

Metodický den vedli čtyři instruktoři lezení z Horoklubu a pomáhalo několik zkušených lezců. Jsou to dobrovolníci, lidé, kteří normálně pracují a mají rodiny. A věnují celou neděli na to, aby své zkušenosti předali mladým a začínajícím. Omylem je i myslet si, že když jsem si něco jednou vyzkoušel, mám průkaz, jsem znalý a umím na celý život. NE. Materiály i znalosti se léty vyvíjejí, zlepšují. Přicházejí nové moderní prostředky, ty stávající se vylepšují. Víím o tom všem? Znáím to? Umím s tím zacházet? Víím, kde to má slabiny? Jenom lana jakým vývojem prošla a víím já, jestli si koupím dvojče nebo poloviční. Jednoduché, dynamické nebo statické, které a na co? Jaké má vlastnosti a proč takové a ne jiné. A co druhy a vlastnosti lanových brzdy (mám jich asi sedm), karabin je v obchodě plná stěna, kterou si koupím? Lanové smyčky, které kolik vydrží. Chci, aby kluci uměli asi 25 uzlů. A co stopery, hexcentry, vklíněnce, frendy, titony, abalaky – pomůcky na postupové jištění. Umím správně zachytit padajícího kamaráda tak, aby se jemu ani jištění nic nestalo? Umím ho vytáhnout nahoru, nebo s ním slanit dolů?

A to si všechno mohu vyzkoušet v praxi pod metodickým vedením těch zkušenějších – instruktorů horolezectví - na Metodickém dnu Horoklubu.

Díky všem, kteří v neděli obětovali svůj čas a pomohli.

B. Dvořák
ved. Horokroužku a správce stěny

Na polovinu února je velmi slibné počasí, a tak po krátké domluvě vyrážíme s mým poslední dobou velmi oblíbeným parťákem Blážou na „kopec kopců“ Jezerku. Hodlám jej zasvětit do tajů technického lezení a rozšířit tak o pár stupínek jeho lezecký obzor. Ne, že by jej měl nějak zvlášť zúžený, ale je to jeden z těch borců, co se nebrání žádným novým zážitkům a zkušenostem. Pro naši dnešní kratochvíli jsem oprášil letitý zastrčený projekt v boční stěně Jezerní stěny. Čistě to stejně jen tak nepůjde, tak alespoň zablbneme.

Pro druholezce a jističe jde při hákování povětšinou o pomalé, zdouhavé jištění, které v závislosti na okolních klimatických podmínkách a psychické odolnosti konkrétního jedince pozvolna přechází od nadšení, přes rezignaci a apatii, až ke zhroucení se, či mohutné erupci nahromaděného napětí. S těmito znalostmi, abys vhodného jističe pohledal! Bláza naštěstí úplně neví do čeho jde, a tak stoupá serpentinami jako vždy s úsměvem na rtech a s nadšením ve svém kvakerském srdci.

Dorážíme pod stěnu a já na sebe začínám všet téměř celé obsahy našich dvou batohů. Jo, lezení je radost! Vyrážíím ochutnat první metry jezerské skály. Po prvních kontaktech se stěnou zjišťuji, že zase takové teplo jako cestou sem rozhodně není. Naštěstí mám rukavice, které jsou téměř v permanenci. V koutě dávám první dvě jištění a pak už se šponuju do trhlíčky. Trošku komplikovaně dosahuju prvního vhodného hnízda na skobu. Nahmatávám kladivo na prdeli a buším první universálu z této série, za šířících se příznivých zvuků chladného kovu vnikajícího do ještě chladnější skály. Následující metry jsou relativně rutinní záležitostí. Po výměně přilby, jež

mi vypověděla službu, se následující postup skládal z kombinace visu v žebříčku, odsedávce a laně. Přičemž postupovými body mi byli hejblátka menších velikostí a další dvě universální skobky vyrobené ve várce speciálně pro tuto příležitost. Dostávám se ke hraně stěny. Víím, že za hranou pokračuje linie výstupu již snadnějším koutem až na vrchol. Dostat se však do kouta je za odvalu. Po chvíli laborování se odhodlávám ke kroku vpřed, odkud už je návratu jenom vzduchem. Nalepen v koutě po chvílce vydýchání zjišťuju, že jsem zase v koncích. „Zdomácnět, hlavně rychle zdomácnět!“, honí se mi hlavou. Po několika křečovitých etudách na téma: „Chlapi se vracejí vzduchem!“, se mi daří vbít další universálu a tím definitivně vyhrávám svůj vnitřní boj. Teď už to určitě dolezu! Skvělej pocit!!! A jak řekl, tak udělal. Za několik minut už dobírám na vrcholovém patestu svého notně promrzlého parťáka. Já mám odpracováno a teď už se jenom kochám. Bláza občas přidá nějakou vtipnou hodnotící průpovědku a funí to ke mně, co to jde. Na vršku prochládám taky docela rychle, ale vyprovokovaný adrenalin pořád ještě hřeje. Bláza dolézá a večer se blíží. Dostat se na vrcholový hřeben a následně sestoupit zpět k našim věcem je otázkou dalších několika minut, zpestřenou vtipným pokusem o pád z převislých trav. Dole jsme už za soumraku. Věci balíme za svitu čelovek a tak není divu, že zde nedopatřením zanecháváme jednu dlouhou šitou smyčku, pro kterou si musím vyběhnout následující den. To však dnes nevíme a tak odcházíme sice zmrzlí, ale převelice šťastní.

To bylo zase jedno velmi povedené, naplno prožité odpoledne!

Díky Blázo! LeToš.

Vyhodnocení největšího Škodiče Horoklubu Chomutov za rok 2008

Jířa Šťastný

Už několik posledních let na valné hromadě oceňujeme účastníky naší klubové soutěže o největšího „Škodiče“. Vyplněné formuláře bylo nutné letos odevzdat nejpozději na únorové schůzi, abychom je mohli na březnové schůzi vyhodnotit. Celkem jsme obdrželi zpět 16 dotazníků, což je o dva více, než vloni. K vyhodnocení těch nejlepších jsme podobně jako vloni použili jednotlivé dílčí kategorie s tím, že v letošním roce jsme vypustili kategorii „Jiné sportovní výkony“. V každé kategorii bylo možné získat maximálně 10 bodů, celkem tedy 80.

Jednotlivé kategorie jsme zvolili takto:

- A** Počet cest na písku
- B** Počet cest na skále
- C** Počet cest v horách
- D** Nejtěžší cesta na písku
- E** Nejtěžší cesta na skalách
- F** Nejhodnotnější skalní výstupy v horách
- G** Nejhodnotnější sněhovo-ledové výstupy v horách
- H** Nejvíce bodů dle bodovací tabulky

První místo v celkovém pořadí obsadil suverénně **Pavel Bohuněk** se ziskem 77 bodů, čímž obhájil loňský titul největšího škodiče roku. Druhé místo v celkovém pořadí a zároveň první místo mezi ženami obsadila **Hanka Hefnerová**, která získala 45 bodů. Na druhém místě mezi muži se umístil **Jířa Šťastný** (41 bodů) a třetí skončil **Jakub Tichý** (40 bodů). V kategorii žen se na druhém místě umístila **Deivina Šišovská** (25 bodů, desáté místo v celkovém pořadí) a bronzovou příčku obsadila **Maruška Šťastná** se ziskem 12 bodů (třinácté místo v celkovém pořadí).

Nejlepší tři v každé kategorii dostali windstoperové vesty s vyšitou domovenkou Horoklubu Chomutov, ostatní obdrželi klubová trička.

To, že si Pavel Bohuněk zaslouží titul největšího škodiče klubu i letos, dokumentují nejlépe jeho dosažené výkony: za rok 2008 získal 17 116 bodů, přičemž druhá v pořadí Hanka měla 4773 bodů a třetí Jířa 3 853 bodů. V celkovém počtu cest již nebyl jeho náskok tak velký, protože v roce 2008 vylezl 519 cest, druhý v této kategorii - LeToš, stihl vylézt 469 cest a třetí Hanka měla celkem 313 cest.

Nejtěžší cestou, kterou vloni škodiči vylezli na písku, bylo IXa stylem OS, což zvládli shodně Pavel i Jarda Ďurkovský. Na skále byl nejlepší výkon 9- na OS, což přešel opět Jarda, ale ani Pavel nezůstal moc pozadu, protože se mu podařilo na OS vylézt cestu klasifikace 8+/9-. Nejhodnotnějším sněhovo-ledovým výstupem v horách se vloni opět blýsknul Pavel, když v zimě vylezl normálkou na Matterhorn a Pallaviciniho kuloárem na Grossglockner. Ze skalních výstupů byl nejhodnotnější Pavlův výstup na Grand Capucin kombinací cest Swiss a Gulliver klasifikace 8- (A0) stylem OS. Za zmínku určitě stojí i Rebuffatova cesta za 7 na Auqile du Midi, vylezená Pavlem jen o den později.

Protože někteří členové kromě lezení stíhají i jiné aktivity, prospěšné pro činnost klubu, výbor klubu se rozhodl, že je za to alespoň symbolicky odmění. Za zmínku určitě stojí výchova mládeže, které se v klubu věnuje hlavně Bohouš Dvořák a Jířa s Maruškou Šťastní. Za loňský rok byli s mládeží asi 60x odpoledne na stěně, 6x stihli vyjet odpoledne do skal, 11 x byli ve skalách o víkendů a o prázdninách se s mládeží zúčastnili

	Jméno	Příjmení	A	B	C	D	E	F	G	H	Celkem	Vesta
1	1	Pavel	Bohuněk	10	9	9	10	9	10	10	77	XL
2	1	Hanka	Hefnerová	9	7	1	7	7	5	0	45	S
3	2	Jířa	Šťastný	7	2	1	8	8	7	0	41	L
4	3	Jakub	Tichý	8	4	4	7	2	0	9	40	XL
5	4	Jarda	Ďurkovský	4	3	0	10	10	0	0	34	
6	5	Milan	Svinařik	0	8	8	3	4	8	0	33	
7	6	Leoš	Dvořáček	0	10	10	0	0	4	7	31	
8	6	Blahoš	Kluc	3	6	2	4	2	3	6	31	
9	8	Ludvík	Kostka	0	5	7	0	2	0	9	27	
10	2	Deivina	Šišovská	6	0	7	5	0	6	0	25	M
11	9	Honza	Stůtz	1	1	1	2	5	9	0	19	
12	10	Broněk	Bandas	2	0	4	2	2	3	0	13	
13	3	Maruška	Šťastná	5	0	0	0	7	0	0	12	M
14	11	Václav	Hajný	4	0	0	0	4	0	0	8	
15	12	Tomáš	Jindra	0	0	0	0	2	0	0	5	
16	4	Petra	Šišovská	0	0	0	0	0	0	0	0	

týdenního soustředění v Dolomitech. Dalšími, kteří si zaslouží pochvalu, jsou naši „Mantáci“ Pavel Bohuněk, Blahouš Kluc a Květuška Svinaříková. Jim patří mnohé díky za to, že se z Mantany stal měsíčník, aktuálně mapující dění v klubu. Poděkování patří také Petře Honákové, která udržuje v kondici naší webovou prezentaci, ačkoliv je momentálně silně zaneprázdněná studiem a prací. Za zmínku stojí i činnost Pavla Suchopárka,

jenž zastupuje náš klub ve vrcholové komisi ČHS. Na závěr jsem poděkoval i našim metodikům Brožkovi Bandasovi a Honzovi Jansovi za metodický výcvik mládeže.

Jménem výboru klubu jsem ty nejaktivnější odměnil karabinou, protože se všem výše uvedeným činnostem věnují ve svém volném čase a zadarmo, což se dnes již moc nevidí.

Jířa

Pavel Bohuněk

Hanka Hefnerová

Jiří Šťastný

Valná hromada Horoklubu Chomutov

Jiří Šťastný

V pondělí 6.4.2009 se v SKKS v Chomutově konala valná hromada (VH) Horoklubu Chomutov. Zúčastnilo se jí celkem 18 členů klubu, z toho ale jenom 7 s hlasem rozhodujícím.

Předseda klubu seznámil VH se stavem členské základny, která ke dni 6.4.2009 činí 92 členů, z toho: 23 zakládajících, 41 činných, 24 přispívajících a 4 čestní členové. V kroužku mládeže v Chomutově je 10 členů a v Kadani 23 členů.

Broněk Bandas přednesl zprávu o činnosti klubu za období od minulé valné hromady, ve které zhodnotil i všechny klubové akce.

Jiří Šťastný seznámil valnou hromadu s účastníky soutěže o největšího škodiče roku 2008 a jejich dosaženými výsledky. Na návrh výboru byli největší škodiči odměněni windstoperovými vestami s klubovou domovenkou, ostatní účastníci obdrželi trička s vyšitým logem klubu. Ostatní aktivní členové obdrželi karabinu s pojistkou (Blahouš Kluc s Pavlem Bohuňkem za vytváření Mantany, Pavel Suchopárek za činnost ve vrcholové komisi a Broněk bandas za metodickou činnost). Hospodář po té informoval účastníky VH o výsledcích hospodaření klubu za loňský rok a

následně přednesl návrh výboru klubu na rozpočet letošního roku.

Valná hromada následně schválila složení výboru klubu stejné jako vloni, tj.: předseda: Leoš Dvořáček, místopředseda: Pavel Suchopárek, hospodář: Ing. Jiří Šťastný, členové: Ing. Milan svinařík, Jan Jansa, Bronislav Bandas, za činné členy: Pavel Bohuněk.

Dále valná hromada odsouhlasila rámcový plán činnosti klubu na rok 2009/2010, který přednesl Pavel Bohuněk.

V diskuzi informoval účastníky VH Blahouš Kluc o tom, že klubový časopis Mantana je možné stáhnout nejen z našeho webu www.horoklub.cz, ale také z webu www.euroclimbing.com, kam ho pravidelně umisťují jeho webmasteři. Bohouš Dvořák přednesl návrh na snížení nároků na metodiku pro udělení průkazu ČHS. Výbor klubu přislíbil, že se jím bude zabývat na svém příštím zasedání.

Na závěr VH pověřila výbor klubu schválením výše příspěvků na rok 2010 a svoláním VH na jaro roku 2010.

Jířa

„Vidíš nějaký naše auta?“ Pomalu přijíždíme s Pavlem na parkoviště pod Kozelkou, přírodní rezervací, kde se koná letošní ročník „Otvírání skal“ Horoklubu Chomutov. Svítí sluníčko a konečně je trochu jarní počasí. Stoupáme přes vesnici Doubravice po „polňačce“ až na vrchol. Okolí je nádherné. Na vrcholu zdravíme pár pro mě cizích lezců a slézáme k masivu Kobyla. Po chvíli nás oslovuje místní kráska Jitka, která nás žádá, abychom ji zajistili při lezení na Vysokou. Pavel jistí a já fotím. S těžkou cestou Mazlivá 7- si poradí dobře a děkuje nám za ochotu. Pak už frčí dom. My se rozehríváme na Kobyle cestou Veselá 6 a já si po dlouhé době užívám skal. Sopečný tuf mi sedí, na naše poměry dobře tře, i když lezeme často lezenou cestu. Fixní jištění je od sebe poměrně vzdálené, ale já s tím zase takový problém nemám, protože lezu většinu cest na druhém. Poté si na prvním vylézám Normální 4+ na Kukačku. Na 15-ti metrové cestě se nachází dva kruhy a já mám pocit, že jsem přes zimu nabral morál. Pak se přesouváme k Vysoké, kde překonáváme Morální 6+ a Mazlivá 7-. Když jsem ve dvou třetinách Mazlivé, tak si všimnu, že z vedlejšího masivu mě fotí nějaký borec a jeho přítelkyně. Pózuju a tvářím se jako profík, ale moc mi to nejde. U nástupu se seznamuju s fotografem Viktorem a

Helčou. Viktor slibuje, že nám pošle fotky, což taky splní. Vedle nás v místních dardách bojuje Tomáš Sobotka s kámošem a dvěma fešandami. Nechápu, jak ty cesty může vylézt. Přesouváme se k Umyvadlu, vylézáme Larisu 7- a po přeizení Harissy 6+ téměř zapadá slunce. Se všemi se loučíme a na chvíli usedáme na vršek, abychom se mohli kochat neotřelým divadlem, které nám předvádí sluníčko. Při setmění se přesouváme do ranče hned pod Kozelkou, kde vyrušíme rodinné rozjímání příležitostného hospodského. Na pozvání zalezeme do tepla „obýváku“. Chlápek nám natočí pivo a lehá si na gauč před krb. Evidentně není ve formě, což vysvětluje tím, že se den před pěkně zchlatal. Chlápka i nás obskakuje jeho

„kamarádka“ a nám příjemně ubíhá večer. Dost nás ale mrzí, že jsme jediní z celého Horoklubu, kdo se nenechal rozhodit nejistou předpovědí počasí. Padnou tři pivka a my se prodíráme tmou na parkoviště. Uleháme pod nebe plné hvězd. Kurňa, to mi chybělo. Spacáky nějak nedělají to, co mají, tak mrzneme a špatně spíme. Poměrně unavení se drápeme do zataženého rána, které je pro nás poměrně zklamáním. Já se bavím jídlem a Pavel tím, že běhá po poli jak jelen. Pak si dáme i závody, ale já jsem rád, že vůbec popadám dech. Rozhodujeme se, že vyrazíme na Kapucínky jen

pár desítek kilometrů odtud ve směru Chomutov. Třeba tam bude líp. V autě stávkuje baterie, ale nakonec se nám ho podaří roztlačit po poli.

Stojíme pod Kapucínkami, které se balvanovitě vypínají na vesničkou. Po chvíli hledání v lese narážíme na náš cíl, Kapucín. Trochu mi to tu připomíná Jezerku. Materiál skály je úplně odlišný od předchozího, prsty rozrývající žula. Jdu do čelby a vylézám Jižní hranu 4+. Cesta je v jednom místě famózně exponovaná. Pavel dolézá na vrchol Náhorní 4 a můžeme se z vrcholu taky trochu rozhlédnout po okolí. Až na tu dálnici pod námi hezký. A dál následují krásné cesty, které si na prvním konci užívá Pavlík. Nádherná plotna Vítr v zádech 7- a o nic méně zajímavá Aprílová spára 6+. Opravdu doporučuju. Já mám dost a už si jen užívám pohodičky, kterou prožívám s parťákem. On si ještě vylézá několik cest pohybujících se v rozmezí 7 až 8 a v brzkém odpoledni po spadnutí několika kapek vyklízíme pole směr domov. Díkes parťáku.

Perlička (volné převyprávění): U Hlavního masivu v Kotvině stojí Svinča a likviduje stejně jako každý rok nálety. Necítí se dobře a tak Otvírání skal na Kozelce nechá na jiné. Po chvíli ho někdo osloví, hlas je mu povědomý. Ale, Pepa Kotyk. „Co ty tady?“ Pepíno váhavě odpovídá: „Jdu na otvírání skal, to jsi tady zatím sám?“

Blahouš „Smrtihlav“

Jarní metodika a brigáda 2009 v Perštejně (18.4.2009)

Tradiční jarní metodika se uskuteční v sobotu 18.4.2009 v Perštejně od 10.00 hod. Kdo už má metodiku dokončenou, může si přijít aspoň chytit gumu. Pro nováčky budou připraveny i další stanoviště, jako např.: slanění pomocí smyčky při ústupu, slanění 50 nebo 60 m pomocí dvou lan se sebejištěním, přelánění traverzu, jištění a postup na ferratě, slanění Dülferovým nebo osmičkovým sedem, výstup po laně pomocí blokantů nebo blokovacích uzlů s traverzem. Někjaké studijní materiály najdete na našem webu (www.horoklub.cz) v sekci metodika, podrobněji rozpracovaná témata metodiky pak na webu <http://www.horolezeckametodika.cz/>.

Součástí metodiky letos bude brigáda na skalách v Perštejně. Prosíme tedy všechny, kdo budou chtít pomoci, ať přijdou v pátek odpoledne. Je potřeba proslanit všechny cesty a zbavit je drnů, stromků, keřů a jiných náletů. Čím víc nás bude, tím dřív bude hotovo. Pokud by se to nestihlo v pátek, bude se pokračovat v neděli.

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 4.května od 18.00 hod. v naší oblíbené hospodě U Slunce v Perštejně.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

Na služebku do Vysokých Tater jedu s tím, že si vyberu několik dní na zohavenou, setrvám zde déle a nasbírám něco vlastních zážitků.

Člověk míní, příroda rozhoduje. Po čas vyčerpávajícího dvoudenního školení v „ubohém“ hotelu Patria napadlo nepozorovaně dobře přes půl metru sněhu. Jaro v nedohlednu. I nadále je předpověď počasologů hnusná. Ze zkušeností vím, že se těmto novodobým vyvolávačům deště daří určit pouze stav počasí v danou chvíli a jakákoli předpověď, byť jen na pár minut dopředu je již 50 na 50. Proto se rozhoduji zůstat a prodloužit si tak to nekonečně krásné zimní období blíží se takřka mílovými kroky ku svému konci.

Nechal jsem se kluky vyvrhnout v Nízkých Tatrách někde v polovině Děmanovskej doliny mylně předpokládaje, že v Nízkých Tatrách přece musí být sněhu míň. Pomalu stoupám zachmuřenou dolinou dumaje střídavě o reálnosti svých plánů přejít část hřebene a o reálnosti dovedení českého předsednictví EU do zdárného konce s takovým materiálem, který je ve vedení naší země k dispozici.

V lyžařském středisku Jasná opouštím silničku, načež po 7 „krocích“ otáčím kormidlo o

180° a plavu ve sněhových srágorách zpětk silnici. Je jasné, že ani podnikem SD a.s. přidělených 25 dní na zohavenou by nestačilo pro výstup na Chopok v takovýchto podmínkách. 10 slovenských eurpeněz to jistí a již stoupám lanovkou k vrcholu. Kde je vůle a prachy, tam je i cesta.

Pro poněkud nepříznivé počasí je však horní pasáž systému lanochodů v neprovozu. Z Lukové na vrchol je to už jen 400 v.m. Ještě, že vím, že vrchol je stále nade mnou, stoupaní od klesání většinou nelze splést. Jinak není vidět a živé duše člověk v té přírodě nepotká. Naštěstí sníh je z hladkého, lyžařsky využívaného svahu sván, alespoň místy, čímž výstup jeví se příjemnějším býti.

Po hřebeni se loudám k vrcholu, jehož posléze i dosahuji, leč žádná euforie se nedostavuje. Nýbrž zklamání z nemožnosti pokračovat v cestě. Ještě pomaleji se loudám z vrcholu sestupujíc někam dolů a přemýšlím usilovně co dál. Pomalu se dostávám pod mračna a v celé své kráse se mi otvírá shora pohled na úchvatnou Děmanovskou dolinu. Můj život dostává znovu smysl, opět mám pro co žít! Projdu ji celou až do Liptovského Mikuláša. Když ne hřeben, tak dolinu.

S klesající výškou ubývá větru a přibývá viditelnosti a sněhu. Ke slovu konečně přicházejí sněžnice. Chůze bez nich je dále nemožná. Díky nim sestupují jakýmsi panenským žlebem, pomalu nenápadně přichází zakrslá vegetace měnící se v mohutné staleté velikány. Kol dokola ticho rušící jen střídavý pravidelný krok sněžnic bořících se do neuvěřitelných vrstev prašanu. Kéž by tato chvíle, toto souznění s divočinou trvalo věčně.

Nic netrvá věčně! Souznění s přírodou střídá nesourodý křik prkynkářů doplněný hučením lanovek. Co nejrychleji opouštím tuto zimoviska (opak letovisek) a sestupuji dle plánu dolinou. Ač vede celým údolím poměrně udržovaná silnice, běží souběžně s ní, naštěstí, i lesní pěšina. Brodím se sněhem, nahlížím do jeskyní, fotím cencůle, zkrátka nekonečná nádhera. Někde v polovici doliny rozbíjím k večíru stan a za hučení Děmanovky blaženě usínám.

Dalším dnem docházím do Mikuláša dle plánu a páč, jak jsem již výše zmiňoval, nic netrvá věčně a má mise zde skončila, jedu se domů „dusit rodinným štěstím“.

Párek

Atomova nejrychlejší spermie.

Krásná zpráva přišla do redakce Mantany 10. dubna 2009. K překvapení všech kamarádů nevznikl spojením Dády z HO Tisá a Atoma z Horoklubu Chomutov lezecký mutantík, ale krásná holčička Zuzanka Stránská a má se čile k světu. Podle neověřených zpráv z Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem, porod proběhl bez problémů, lékaře překvapilo pouze to, že se malá Zuzanka narodila s hustými, kudrnatými vlásky sepnutými do culíčku gumičkou.

Jaro je konečně v plném proudu a tak je načase zúročit hodiny, strávené s mládeží přes zimu na stěně. Ve čtvrtek 2.4.2009 tedy vyrážíme místo na stěnu konečně do skal. Počasí je nádherné, svítí sluníčko a ani moc nefouká. Na první výlet sezóny obvykle jezdíme na Skály nad Vysokou Jedlí a tak ani letos nedělám výjimku. Beru s sebou Toma Hyksu, Martina Jecha a Míšu Hořejší. Jelikož ke skalám je to do kopce, přicházíme k nim už docela zahřátí. Na seznámení si dáváme cestu Tři hasiči na tyči 4 a kousek vedle vedoucí Tahavou cestu 4+. Zdá se, že mládeži přechod ze stěny na skálu nedělá problémy a tak vyvádím cestu Kátě za bronz 5. Všichni jí přelézají bez větších problémů a dolů trénují slanění. Sluníčko se nám přesouvá za roh, tak se jdeme ještě podívat nahoru na Převislý masiv a Rozpukaný kámen, kde ještě chvíli boulderujeme. Protože čas pokročil, rychle balíme a jdeme zpět k autu, abychom byli včas doma.

O víkendu 4. – 5.4.2009 má být také hezky, domlouvám se tedy s mládeží na první letošní výjezd do Tisé. Vyrážíme v sobotu ráno ve stejném složení, jako jsme byli ve čtvrtek. Věci na spaní necháváme u Dády na chalupě a přejíždíme na Děčínský sněžník. Tady necháváme auto a jdeme pěšky do Anglického

parčíku. Úspěšně míjím správnou odbočku, čímž si prodlužujeme nástup o několik kilometrů. Nakonec skály přeci jen nacházíme a můžeme se vrhnout do lezení. Nejprve vyvádím „Šňůru perel IV“ na Travertinu a jsem zvědav, jak se budou mládežníci tvářit na písek. Vypadá to, že jim to nedělá problémy. Přesouváme se na vedlejší masiv Bentova tvrz, kde vyvádím cestu „Bdící oko V“. Přišlo mi to docela silové, ale kluci si s tím opět poradili. Je to dobré, mohu opět přitvrdit. Vybírám cestu „Do posedu VI“ na Posed. Opět mi to přišlo poměrně silové a nad kruhem i docela technické, tak jsem zvědav, co na to budou říkat mládežníci. Kluci v klíčovém místě trochu přemýšlí, ale nakonec to oba dávají bez pádu. Míša sice několikrát padá, ale nakonec to také přelézá. Z vrcholu koukáme na protější věž – Havraní cimbuří. Vypadá moc hezky a tak si na ní jdeme něco vylézt. Volba padá na JZ cestu IV. Je to pohodové lezení s výlezem podél široké spáry. Je už sice docela dost hodin, ale mládežníci by chtěli ještě něco lézt. Vyvádím tedy nádhernou cestu „Zahájení hry za VII“ na Travertinu a jsem zvědav, jak se s tím poperou. Míša nemůže dosáhnout do klíčového chytu, tak jí spouštím. Martin také padá v klíčovém místě, ale když to Tom přelézá bez pádu, nedá mu to a na druhý pokus to dává

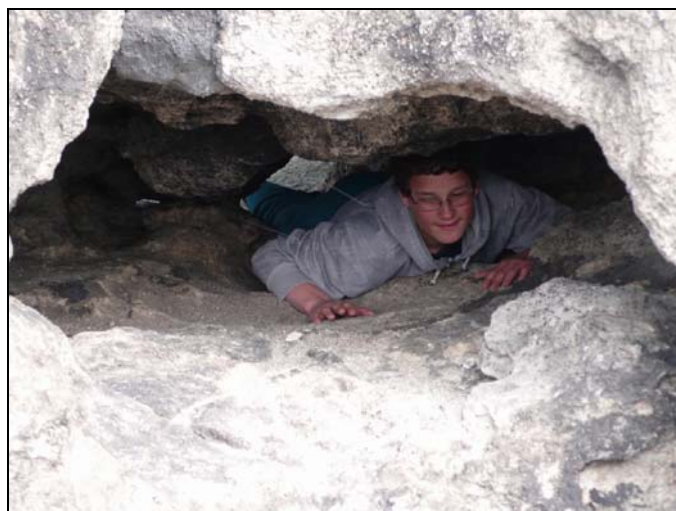

také. Pěkné zakončení lezeckého dne. Balíme, vracíme se zpět k autu a přejíždíme zpátky na chatu, kde večer pečeme na ohýnku buřty a je tu náramná pohoda.

Nedělní ráno nevypadá příliš přívětivě, je zataženo a docela zima. Jdu se tedy mládeže zeptat, jestli chtějí jít raději na procházku do skalního města nebo lézt. Odpověď je jednoznačná – po včerejší procházce už prý nechtějí o pěších túrách ani slyšet. Přejíždíme do Rájce, kde se k nám přidává ještě Mates. Vyvádím „Kladenskou cestu V“ na Blížence. Za mnou ji přelézá Míša a Mates, kterého ale musím spustit, protože má půjčený sedák od Martina. Klukům házím lano do „Podzimního slunce VII“. Tom to dává opět bez problémů, Martin s jedním pádem. Na vrcholu docela fouká a není žádné vedro. Přes jeden menší přepad a přeskok se přesouváme k vyhlášenému přepadu na západní vrchol. Tom už je přeci jen větší a tak nemá problém, Míše a Martinovi radši podávám pomocnou ruku, aby mi nepropadli do komína. I tak je to od nich hodnotný výkon, protože znám hodně dospělých, kteří tady mívají větší problémy. Po slanění se trochu posilňujeme svačinou a přecházíme k Sokolí věži. Bereme si

potřebný matroš a prolézáme otvory v základně věže na plošinu na druhé straně. Vyvádím mládežníkům „Starou cestu VII“ a jsem mile

překvapen, jak ji všichni krásně přelézají. Na závěr je ještě nechám slanit z předskalí na zem a pak už musíme balit, protože je čas na návrat. Myslím, že to byla povedená akce a už se těším na další lezení s mládeží.

Jířa